

[Albrechtsen]

umiddelbart udtrykkes i det dagsordensfor-slag, der vedtages her i dag.

Vi har i VS taget til efterretning, at der ikke er mulighed for at få disse yderligere ting med i dagsordenen, og det, der trods alt er i dagsordenen, kan vi som sagt være med i.

I den forbindelse håber jeg så, at dagsordenens støtte til en politisk løsning selvfølgelig må forstås således, at kravet om sovjetisk tilbagetrækning skal være det afgørende element, og at man derfor ikke kan kræve, at f.eks. modstandsbevægelsen i Afghanistan eller andre lande skal anerkende Kabulstyret, før der aftales en tilbagetrækningsplan. Det ville f.eks. kunne bruges til at kræve, at PLO skulle anerkende Israel som betingelse for, at Israel trak sig ud af sine besatte områder. En besættelsesmagt kan selvfølgelig ikke stille betingelser af nogen som helst art som modydelse for at trække sig tilbage, heller ikke anerkendelseskrav.

Det er selvfølgelig glædeligt, at der ser ud til at kunne blive enighed om en aftale om ikke-indblanding og dermed alliancefri status for Afghanistan, således at det hindres, at USA vil kunne bruge Afghanistan i sit spil, og således at det afghanske folk får så gode muligheder som overhovedet muligt for at opbygge et demokrati og sociale reformer og for at undgå den risiko, som det jo må erkendes foreligger, nemlig risikoen for, at der efter tilbagetrækningen etableres et reaktionært islamisk regimente, som vi kender det i nabolandet Iran. Det er netop vigtigt, at det afghanske folk gennem den alliancefri status og ikke-indblandingsaftalen får alle muligheder for at hindre, at det hele skulle få en sådan ulykkelig udgang.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for en grundig og fyldig redegørelse. Jeg er også glad for, at udenrigsministeren her kom ind på, at det politiske pres, som Danmark har øvet mod Sovjet på grund af dets invasion og ødelæggelse af Afghanistan, vil blive fortsat og øget.

Jeg vil også udtrykke min glæde over, at 9 partier står bag denne forespørgselsdebat, og at 9 partier er enige om den dagsorden, som er foreslået. At 9 partier står bagved, tror jeg

vil være med til at øge det politiske pres på Sovjet.

Så er det også dejligt, at de demonstrationer, som vi har haft foran den sovjetiske ambassade, manifesterer sig i en debat herinde, hvor det samme enige budskab udsendes. Uden at være pedant vil jeg dog lige tilføje, at det ikke blot er inden for de sidste få år, at disse demonstrationer har fundet sted. De startede faktisk de allerførste dage i januar 1980. Få dage efter, at Sovjet var gået ind i Afghanistan, skete der det interessante, at nogle muslimske grupper og nogle kirkelige grupper som de allerførste etablerede demonstrationen – jeg tror det var den 2. januar 1980 – og flere grupper er så kommet til, så antallet af demonstranter har været stigende hvert eneste år. Jeg kan kun være enig i, at det forhåbentlig er sidste gang, det er nødvendigt med en demonstration, fordi vi forhåbentlig i løbet af dette år finder en løsning, som er tilfredsstillende for det afghanske folk.

For hvad er det, vi er vidne til? Ja, at et traditionelt neutralt land er blevet overfaldet af Sovjetunionen. En supermagt har overfaldet en lille nabostat, som på ingen måde udgjorde en trussel mod Sovjet, og i mere end 6 år har der befundet sig over 100.000 moderne udrustede sovjetiske soldater i landet. Men man har ikke fra Sovjets side været i stand til at knuse det afghanske folks frihedskamp. Krigen fortsætter med uformindsket styrke.

Den sovjetiske krigsførelse har påført den afghanske befolkning enorme lidelser og ofre. Sovjets strategi har sigtet mod at berøve guerillaen dens folkelige basis ved gennem terrorkrig at tvinge landbefolkningen til flugt. Nu lever mere end 4 millioner afghanere som flygtninge uden for deres eget land, de fleste i Pakistan, som har gjort en beundringsværdi indsats mod vor tids største flygtningekatastrofe.

Samtidig har krigen jaget hundredtusinder på flugt inde i landet, så der også er et flygtningeproblem inde i selve Afghanistan. Utalige landsbyer er blevet bombet, afgrøder afbrændt og kunstvandingsanlæg ødelagt. Nu godt 6 år efter krigen begyndelse konstaterer Afghanistaneksperter, at det afghanske landbrug, der bygger på erfaringer indsamlet gennem årtusinder, er ødelagt, og at genopbygningen vil tage generationer.